

ФИЛИП К. ДИК КОЛОНИЯТА

Превод от английски: Юлиан Стойнов, 1992

chitanka.info

Майор Лорънс Хол се наведе над микроскопа с ръка върху финия контрол.

— Интересно — промърмори той.

— Намирате ли? От три седмици изследваме живота на тази планета и още не сме попаднали на каквато и да е опасна жива единица — лейтенант Френдли приседна на ръба на лабораторната маса. — Що за място е това? Нито заразни бактерии, нито лишеи, мухи, плъхове... Нито уиски или други опасности.

Хол се изправи.

— Какво местенце, а? Надявах се да попаднем поне на нещо като земната Ебертела тифи или марсианския Пясъчен тирбушон.

— Но цялата планета се оказа АБСОЛЮТНО безвредна! Знаете ли, чудя се дали това не е онази райска градина, за която са бленували нашите предшественици.

— И от която са били изхвърлени.

Хол се приближи към прозореца на лабораторията и се загледа в пейзажа отвън. Трябваше да признае, че гледката бе наистина красива. Хълмове, покрити с девствени гори, докдето ти стига погледът, бистри реки, водопади, езера и цветя, много цветя. Той въздъхна:

— М-да, местенцето си го бива! Не бих имал нищо против да се отбивам по-често тук.

— В сравнение със Синята планета Земята изглежда направо пустиня. Знаете ли, това място има странно въздействие върху мен. Откакто пристигнахме, въобще не ми се пуши. Предполагам, че причината ще е в гледката — погледнете колко чистота има в нея. Неприкосновеност! Не мога нито да пуша, нито да хвърлям боклуци. Не мога да се превърна в турист.

— А туристите скоро ще цъфнат тук — каза Хол и се върна при микроскопа. — Ще обследвам още няколко микрокултури. Може пък и да открия някой смъртоносен вирус.

— Продължавайте — лейтенант Френдли скочи от масата. — Ще намина по-късно да разбера дали сте извадили късмет. Има голяма конференция в зала 1. Почти са готови да дадат разрешение за стоварване на първата група колонисти.

— Туристи!

Френдли се ухили.

— Май е така!

Вратата се затвори след него. Стъпките му утихнаха надолу по коридора. Хол остана сам в лабораторията и потъна в мисли. Наведе се и извади един от микроразрезите от стойката на микроскопа. Повдигна стъклото към светлината, за да огледа маркировката. В лабораторията беше приятно топло и тихо. Дърветата навън се поклащаха от вятъра, изписвайки дълги сенки по стените. Започна да му се доспива.

— Даа, туристите — изръмжа той, като нагласи следващата проба. — И всички те, готови да дойдат и да почнат да секат дървета, да късат цветя, да палят тревата. Поне един грипен вирус да имаше...

Той замлъкна сподавено. Сподавено, защото двата окуляра на микроскопа внезапно се увиха около шията му, опитвайки се да го задушат! Хол се вкопчи в тях, но те продължаваха неумолимо да се впиват в шията му като челюсти на капан.

Той подскочи, захвърляйки уреда на пода. Микроскопът запълзя чевръсто към него и се уви около крака му. Хол успя да го изрита със свободния си крак и измъкна бластера си. Микроскопът се затъркаля настрани на двете колелца за фина настройка. Хол стреля. Микроскопът изчезна в облак от метални парчетии.

— Боже господи! — Хол приседна обезсилен като търкаше лицето си.

— Какво по... — той разтърка гърлото си, — какво по дяволите!

* * *

Заседателната зала бе претъпкана. Шумът бе невъобразим — присъстваха всички офицери, свободни от вахта. Командир Стела Морисън почука нетърпеливо с пластичната показалка по голямата оперативна карта.

— Това дълго и равно плато е идеално място за град. В близост е до вода, климатичните условия са подходящи. Има големи залежи от различни полезни изкопаеми. Колонистите ще могат да изградят собствена промишлена база. На север започва най-голямата гора на планетата. Ако са достатъчно умни, ще я оставят непокътната. Ако пък решат да я превърнат на вестници — е, това си е тяхна работа.

Тя огледа залата замислено.

— Да бъдем реалисти. Това не е НАША планета, не можем да я запазим само за нас. Дошли сме тук да свършим определена работа. Свършим ли я — тръгваме си. А и всичко е почти готово. Остава ни само да дадем зелена светлина на колонистите и да си приберем багажа.

— А какво става с лабораторните доклади — попита помощник-командир Ууд.

— Ще им обърнем специално внимание, разбира се. Но доколкото знам, не са открили нищо. Мисля, че можем спокойно да се свържем със земните служби за изпращане на първия кораб с колонисти. Няма никаква причина за...

В залата настъпи безпокойство. Почти всички погледи бяха насочени към вратата.

Командир Морисън се намръщи.

— Майор Хол, мога ли да ви напомня, че на никого не е позволено да прекъсва сесията на Съвета.

Хол се залюля назад и се подпря на вратата. Той огледа с празен поглед залата. Накрая очите му се спряха на лейтенант Френдли от другата страна на залата.

— Ела тук — повика го той пресипнало.

— Аз ли? — лейтенантът се сви в креслото.

— Какво означава всичко това, майоре? — отрязва разярено помощник-командир Уудл — Пиян ли сте, или... — той забеляза бластера в ръката на Хол. — Майоре, нещо не е наред ли?

Разтревожен, лейтенант Френдли стана и се вкопчи в рамото на Хол.

— Какво има? Какво става?

— Ела в лабораторията.

— Открихте ли нещо? — лейтенантът се втренчи в каменното лице на майора. — Какво?

— Да вървим! — Хол тръгна по коридора. Френдли го последва. Хол разтвори вратата на лабораторията и влезе бавно.

— Какво е то? — повтори Френдли.

— Моят микроскоп.

— Вашият микроскоп? Какво за него? — Френдли се промъкна покрай Хол в лабораторията. — Не го виждам.

— Той изчезна.

— Изчезна? Къде изчезна?

— Аз го унищожих.

— Вие го унищожихте? — Френдли се втренчи в него. — Нищо не разбирам. Защо?

Хол помръдна беззвучно с уста.

— Добре ли сте? — запита Френдли загрижено. След това се наведе и извади голям черен калъф от рафта.

— Слушайте, това някаква шега ли е?

Той извади микроскопа на Хол от калъфа.

— Какво имахте предвид с това „унищожих го“? Ето го, седи си на мястото. Да не сте видели нещо на предметното стъкло? Някаква бактерия? Смъртоносна? Токсична?

Хол се приближи бавно към микроскопа. Наистина беше неговият. Ето го петънцето, точно над финия контрол. Една от скобите — леко извита. Докосна го.

Преди пет минути този микроскоп се бе опитал да го убие. И той знаеше, че го бе унищожил.

— Сигурен ли сте, че не се нуждаете от психотест? — попита го Френдли разтревожено. — Изглеждате, сякаш сте прекарали тежка травма.

— Може и да сте прав — промърмори Хол.

* * *

Роботът-психоанализатор се разтресе, докато преглъщаше информацията. Цветните му кодове постепенно преминаха от червено към зелено.

— Е? — настоя Хол.

— Нарушен психичен баланс над десета степен.

— В границите на опасното?

— Да. Осем е горната граница на безопасност. Десет е необичайно високо, особено за човек с вашия индекс. Предишният тест е показал четири.

Хол кимна уморено:

— Да, зная.

— Ако получа повече информация...

Хол стисна зъби.

— Не мога да ви кажа нищо повече.

— Известно ви е, че е забранено да се крие информация по време на психотест! — избоботи машината настоятелно. — Нарушава се целият диагностичен процес.

Хол се изправи.

— Не мога да ви кажа нищо повече — повтори той.

— Степента на психична дезориентация е много висока. Но какво означава това и какви са причините — не мога да определя.

— Благодаря — Хол изключи психоанализатора и се върна в стаята си. Наистина ли не бе с всичкия си? Но той бе стрелял в НЕЩО. По-късно бе прегледал внимателно лабораторията и близо до мястото, където бе стрелял, откри малки метални парченца.

Но възможно ли бе това? Микроскоп, който оживява и се опитва да го убие!

Той съблече униформата и се мушна под душа. Докато топлите струи го обливаха, се замисли. Психороботът диагностицираше тежка психическа дезориентираност, но това можеше да е и следствие, не само причина за инцидента. Бе започнал да обяснява на Френдли, но се бе отказал. Кой ще повярва на такава история?

Спря водата и протегна ръка към една от кърпите...

Кърпата се уви около китката му и го дръпна рязко към стената. Влажната тъкан запуши носа и устата му. Задърпа я обезумял. Найсетне кърпата се отпусна. Захвърли я и се свлече на пода, а главата му се удари в стената. Пред очите му блеснаха звезди. Свести се в локва топла вода. Погледна към кърпите. Висяха неподвижно, три еднакви кърпи. Дали бе сънувал? Изправи се несигурно, търкайки глава. Заобиколи предпазливо кърпите и влезе в стаята. Както си беше мокър, започна да навлича дрехите. Коланът му се опита да го прекърши. Беше много здрав, подсилен с метални скоби. Затъркаля се с него по пода — той се виеше като разгневена метална змия, шибайки го по лицето. Накрая успя да докопа бластера. Коланът веднага го пусна. Стреля в него и след това се хвърли на леглото без дъх. Леглото започна да се увива около него. Трябваше да стреля шест пъти, за да се измъкне от обятията му.

Изправи се с разкъсани дрехи сред безпорядъка в стаята.

— Това е невъзможно — прошепна той. — Трябва да съм се побъркал.

Нахлузи обувките си и изскочи в пустия коридор. Врълхлетя в асансьора и се отпрати към по-горния етаж.

Командир Морисън вдигна глава, когато Хол влезе. Алармената инсталация зазвъня тревожно.

— Вие сте въоръжен — каза тя с неодобрение.

Хол погледна бластера в ръката си. Постави го на бюрото пред нея.

— Съжалявам.

— Какво искате? Какво става с вас? Получих доклад от психоанализатора. Доста тревожен резултат — тя го разглеждаше внимателно. — Познаваме се много отдавна, Лорънс. Какво става с вас?

Хол пое дълбоко въздух.

— Стела, преди малко моят микроскоп се опита да ме удуши. Сините й очи се разшириха.

— Какво!

— След това, когато излизах от банята, една от кърпите повтори опита. Измъкнах се, но докато се обличах, моят колан... — той спря. Командир Морисън се бе изправила.

— Охрана! — извика тя.

— Почакай, Стела! — Хол се приближи към нея. — Послушай ме. Това е сериозно. Нещо не е наред. Четири пъти вещи се опитват да ме убият. Обикновени предмети внезапно се превръщат в убийци. Може би това е, което търсим. Може би това е...

— Микроскопът се опита да ви убие!

— Той оживя. Тубусите му се увиха около шията ми.

Настъпи мълчание.

— Някой друг освен вас присъства ли?

— Не.

— Какво направихте тогава?

— Унищожих ги!

— Поне нещо остана ли?

— Не — призна неохотно Хол. — Всъщност на микроскопа изглежда нищо му няма. Намира се, както преди, в калъфа.

— Разбирам — командир Морисън кимна на охраната. — Заведете майор Хол при капитан Тейлър, където да бъде задържан до изпращането му на Земята за по-подробно изследване.

Проследи спокойно как двамата пазачи поставят на Хол магнитни белезници.

— Съжалявам, майоре. Докато не докажете, че това, което разказвате, е истина, принудена съм да го смятам за психотична халюцинация. Не можем да си позволим психично болен на свобода, ще си имаме доста проблеми.

Охраната го поведе към вратата. Хол се подчини, без да протестира. Главата му бучеше, бучеше и отекваше. Може би беше права. Може би наистина беше луд.

Приближиха се към кабинета на капитан Тейлър. Един от охраната позвъни на вратата.

— Кой е? — попита вратата-робот малко кресливо.

— Командир Морисън нареди този човек да бъде поставен в разпореждане на капитан Тейлър.

— Капитанът е зает — отвърна вратата след кратка пауза.

— Това е заповед.

— Влезте — роботът-врата се отдръпна. Те тръгнаха, но се спряха на прага. Капитан Тейлър лежеше на пода с посиняло лице и изцъклен поглед. Виждаха се само главата и краката му. Останалото бе увито от червено-бял килим, който се стягаше около него все по-здраво и по-здраво.

Хол се хвърли на пода и задърпа килима.

— Бързо — изхриптя той, — дръжте!

Тримата задърпаха заедно. Килимът не поддаваше.

— Помощ! — изхриптя капитанът отпаднало...

— Опитваме се — отвърнаха, дърпайки трескаво. Накрая килимът се разви и полетя към отворената врата. Един от пазачите стреля в него.

Хол изгича при видеофона и с треперещи пръсти набра номера на командир Морисън.

Лицето ѝ се появи на екрана.

— Вижте! — изкрещя той.

Тя погледна край него към лежащия на пода Тейлър и двамата пазачи с извадени бластери.

— Какво се е случило?

— Един килим се опита да ни нападне — Хол се ухили от удоволствие. — А сега, кой е луд?

— Ще изпратя подкрепление — тя премигна — незабавно, но първо...

— Кажете им да са готови за стрелба. Най-добре да предупредите ВСИЧКИ.

Хол постави четири предмета на бюрото на командир Морисън — микроскоп, кърпа, метален колан и навит на руло килим.

— Майоре, сигурен ли сте... — започна тя нервно.

— Всичко е наред с тях СЕГА. Това е най-странното. Тази кърпа. Само преди няколко часа се опита да ме убие. Спасих се, като я унищожих с бластера. И ето я отново — такава, каквата е била винаги. Безобидна.

Капитан Тейлър опипваше предпазливо червено-белия килим.

— Това е моят килим. Донесох го от Земята. Жена ми ми го даде. Не мога да не вярвам в него.

Спогледаха се.

— Унищожихме и килима — каза Хол.

Настъпи тишина.

— Тогава какво е това, което ме нападна? — попита капитан Тейлър.

— Изглеждаше точно като този килим — каза Хол бавно, — а това, което нападна мен — като тази кърпа.

Командир Морисън придърпа кърпата.

— Това е най-обикновена кърпа. Не виждам как може да ви нападне.

— И аз — съгласи се Хол. — Подложихме тези предмети на всички тестове, с които разполагаме. Те са точно това, което изглеждат. До последната молекула. Абсолютно стабилни неорганични предмети. Невъзможно е КОЙТО И ДА Е от тях да оживее и да напада.

— Но нещо все пак ни нападна — каза Тейлър замислено. — Поне мене. И ако не е бил този килим, тогава какво?

* * *

Лейтенант Дод тършуваше из гардероба. Бързаше, а ръкавиците ги нямаше никъде. От видеофона за трети път съобщаваха за тревога.

— Ама къде са — мърмореше той. — ПО ДЯВОЛИТЕ!

Защото на леглото имаше два АБСОЛЮТНО ЕДНАКВИ чифта ръкавици. Дод се намръщи, почесвайки глава. Едните ще са на някой друг. На Уесли, снощи играха заедно карти. Сигурно той ги бе забравил.

Екранът блесна отново:

— Тревога! Тревога! Всички по местата, указани при тревога!

— Добре де! — каза Дод нетърпеливо. Той грабна единия чифт и започна да ги нахлузва. Едва завършил, ръкавиците се вкопчиха в дръжката на бластера.

— Проклет да съм — каза Дод. Ръкавиците измъкнаха бластера и го насочиха към гърдите му. Показалецът се сви. Гръм разтреса стаята. Това, което остана от Дод, тупна на пода с разтворена от изумление уста...

* * *

Сержант Тенер се затича през полето към лагера, веднага щом чу воя на сирената. Но при входа спря и се намръщи. Пред вратата лежах две дезактивиращи изтривалки вместо една. АБСОЛЮТНО ЕДНАКВИ. Добре де, какво толкова. Стъпи на едната от тях и зачака. Повърхността на изтривалката генерира високочестотна токова вълна, унищожаваша всички микроорганизми, полепнали по металните подметки на обувките му. Тенер влезе. Минута по-късно на другата изтривалка стъпи лейтенант Фълтън. Изтривалката се уви около крака му.

— Хей — извика Фълтън, — пусни ме!

Опита се да се освободи, но не успя. Уплаши се. Измъкна бластера, но не посмя да стреля в краката си.

— Помощ! — завика той.

Дотичаха двама войници.

— Какво има, лейтенант?

— Махнете това проклето нещо от мен!

Войниците започнаха да се смеят.

— Не се шегувам — извика Фълтън с преbledняло лице, — кракът ми е смазан! А това... — той започна да крещи. Войниците се хвърлиха към него. Фълтън падна и се затъркаля, крещейки от болка.

Най-накрая успяха да освободят крака му. Или това, което бе останало от него — костта и няколко сухожилия.

* * *

— Сега вече знаем — каза Хол мрачно. — Това е органична форма на живот.

Командир Морисън се обърна към сержант Тенер:

— Сигурен ли сте, че забелязахте две изтривалки, когато се приближихте към входа?

— Да, сигурен съм — бяха две. Аз стъпих върху... върху едната от тях. И влязох.

— Имали сте късмет. Стъпили сте на тази, която трябва.

— Налага се да бъдем внимателни — каза Хол, — особено към дубликатите. Изглежда, че ТОВА, каквото и да е то, имитира обектите, които среща. Като хамелеон.

— Хм — промърмори замислено командир Морисън, разглеждайки двете еднакви вази с цветя на бюрото. — Трудничко ще ни бъде. Две кърпи, две вази, два стола. А и не само по две — много от предметите са в по-голямо количество.

Тя се отдръпна от бюрото и продължи:

— А какво да правим с тези вази? Може би едната от тях е точно това.

Екранът на видеотелефона замига и на него се появи помощник-командир Ууд:

— Стела, още една жертва — докладва той разтревожено.

— Как е станало?

— Не можем да разберем. Лейтенант Дод — мъртъв е, стрелял е... стрелял е в себе си.

— Стават трима — каза командир Морисън.

— Каквото и да е, щом е органично, трябва да има някакъв начин да го унищожим — промърмори Хол. — Вече успяхме да разрушим няколко — значи не е невъзможно. Бедата е, че не знаем колко са. Ами

ако е безкрайно дяляща се материя? Някакъв вид протоплазма? Тогава може да се окажем безсилни. Вероятно това обяснява безобидността на всички останали форми на живот. Нищо не би могло да се сравнява с този начин на оцеляване. Перфектна мимикрия!

— Но може да бъде унищожено. Вие сам го казахте. Това означава, че има някаква надежда.

— Ако ГО открием — Хол огледа стаята. Над вратата висяха ДВЕ стереокартини. Две ли бяха преди малко? Потърка чело уморено.

— Трябва да се помъчим да открием някаква отрова или корозивно вещество, нещо, което ще ГИ унищожава напълно. Не можем просто да седим и да чакаме поредното нападение. Някакъв спрей, нещо, което може да попадне навсякъде.

Командир Морисън впери поглед някъде зад него. Той се обърна, за да види какво гледа.

— Тези две куфарчета в ъгъла — мисля, че трябва да е само едно. — Тя поклати объркано глава. — Просто не знам какво да правим. Чувствам се толкова безсилна!

— Имате нужда от нещо ободряващо.

Тя се усмихна:

— Това е идея. Само че...

— Само че какво?

— Не искам да пипам нищо. Няма начин да разбереш — тя хвана дръжката на бластера, — изпитвам желание да унищожа ВСИЧКО!

— Това вече е паническа реакция. И все пак — ТО ни унищожава — един по един.

* * *

Капитан Юнджър примигна, когато тревожният сигнал зазвуча в шлемофона. Веднага прекрати работа, прибра всички проби и се затича към всъдехода.

Беше по-близо, отколкото си спомняше. Спря се, озадачен. Загледа се в малката блестяща кола с примамливо отворена врата и разгънати 8 меката почва опорни крака. Приблужи се, отвори багажното и започна да сортира пробите в стелажите. След като свърши, заобиколи отпред и се намести пред контролния пулт. Включи

захранването, но моторът не запали. Стори му се странно. Докато се чудеше каква може да е причината, нещо привлече вниманието му.

Само на десетина метра от него, между дърветата стоеше СЪВСЕМ СЪЩИЯТ ВСЪДЕХОД. Спомни си, ЧЕ ТОЧНО ТАМ ГО БЕ ОСТАВИЛ. Но, разбира се, можеше и да е на някой друг.

Заизмъква се от седалката.

Вратата се затвори около него. Седалката обви главата му. Контролното табло загуби правилните си очертания. Мъчително пое въздух — чувстваше, че се задушаваше. Отчаяно се задърпа навън, докато всичко около него се покриваше с нещо топло, влажно и хлъзгаво като слуз.

— Блъок — главата му потъна. Цялото му тяло плуваше. Сякаш всъдеходът се превръщаше в басейн. Опита се да си освободи ръцете, но не успя. И тогава започна болката. Усещаше, че се разтваря. В същия момент разбра каква е тази течност.

Киселина. Стомашна киселина. Беше в стомах.

* * *

— Трябва да действаме — говореше командир Морисън разтревожено.

— Не можем повече да чакаме. Девет живота, загубени от около тридесет срещи. Една трета е твърде висок процент.

Хол спря за момент работа.

— Поне знаем срещу какво сме изправени — протоплазма с безкрайна променливост. Мисля, че това ще ни помогне да открием до каква степен се е размножила — той размаха спрей-контейнера.

— Какво е това?

— Газообразна смес от арсеник и водород. Арсин.

— Какво възнамерявате да правите с него?

Хол закопча скафандъра си. Гласът му изпраця в шлемофоните.

— Смятам да понапръскам с него из лабораторията. Мисля, че си имаме доста от ТЯХ тук, повече от другаде.

— Защо именно тук?

— Всички проби и екземпляри бяха донесени първо тук. Предполагам, че са проникнали с пробите или като проби, преди да се

разпространят в сградата.

Тя последва примера му.

— Арсинът е смъртоносен за хората, нали?

Хол кимна.

— Ще трябва да внимаваме. Всъщност ще направим само един малък тест.

— И какво ще ни докаже той?

— Ако изобщо докаже нещо, то това ще е степента на ТЯХНАТА инфилтрация. Ще разберем по-добре срещу какво сме изправени. Може да е по-сериозно, отколкото си представяме.

— В какъв смисъл? — запита тя, докато нагласяваше кислородния си приток.

— Експедицията на Синята планета се състои от неколкостотин човека. Ако продължава все така, всички ще загинат. Но не това е най-страшното и няма да е първата пропаднала експедиция. Това е риск, който всеки първопроходец поема. Въпрос на гледна точка.

— Спрямо какво?

— Ако ТЕ притежават безкрайна способност за делене, ще трябва добре да си помислим дали изобщо да напускаме планетата.

— ?

— Може би ще е по-добре да останем и да се изправим срещу това, което ни очаква, отколкото да рискуваме пренасянето ИМ в нашата система.

Тя се загледа в него.

— Това ли е, което се мъчите да откриете — дали са безкрайно делими.

— Опитвам се да откроя срещу какво сме изправени. Може би не са чак толкова много. Може би са навсякъде — той размаха ръце, — може би половината от предметите в тази стая не са това, което изглеждат... Страшно е, когато ни нападат, още по-страшно ще е, когато престанат.

— По-страшно? — командир Морисън бе изненадана.

— Мимикрията ИМ е перфектна. Гледах през един от ТЯХ, когато имитираше микроскоп. Той увеличаваше, отразяваше и променяше настройката си като истински. Форма на мимикрия, надхвърляща най-смелите ни представи. Имитацията е пълна — до последния градивен елемент.

— Искате да кажете, че някой от ТЯХ би могъл да се промъкне с нас на Земята — тя потръпна — като облекло или лабораторна екипировка.

— Мисля, че това е някакъв вид протоплазма. Такава жизненост и устойчивост предполага простота на формата. Подобно на простата едноклетъчна протозоа, способността ИМ за репродукция вероятно е безгранична.

— Смятате ли, че са разумни?

— Не зная. Надявам се — не. При всички случаи — той вдигна спрея — поне ще разберем много ли са. Да започваме.

Стиснал здраво контейнера, Хол натисна бутона, като бавно променяше посоката на струята. Нищо не помръдна. Слънцето блестеше ярко през прозореца и се отразяваше в многобройните колби и епруветки по стелажите.

Хол отпусна бутона.

— Не виждам нищо — каза командир Морисън, като помръдна неспокойно. — Мислите ли, че направихте нещо?

— Арсинът е безцветен. Но не бързайте да сваляте скафандъра си. Той е смъртоносен. И не мърдайте.

Стояха в очакване.

Известно време нищо не се случи. После...

— Боже мой! — извика командир Морисън.

В далечния край на лабораторията внезапно се размърда един голям шкаф с плъзгащи се врати. Повърхността му се покри с тъмни петна, след това почерня. Шкафът загуби очертания и се превърна в хомогенна желеподобна материя, която се провлачи по пода.

— Вижте там!

Малък нагревател се разтопи и се затътри редом с „шкафа“. Навсякъде из стаята се раздвижваха различни предмети. Голяма стъклена колба се сви и се превърна в локвичка. Цял ред епруветки, банки с реактиви...

Огромна стъкленица тупна пред него с плясък. Всъщност вече беше една голяма клетка. В размазаните ѝ очертания можеше да различи ядрото, клетъчната стена, множеството вакуоли, разпръснати сред цитоплазмата.

Един от охраната измъкна бластера и го насочи. Хол го хвана за ръката.

— Никой да не стреля! Арсинът е възпламеняем. Да се махаме оттук. Вече узнахме това, което искахме.

Блъснаха вратата на лабораторията и бързо се измъкнаха в коридора. Хол затръшна вратата зад тях и я заключи.

— Положението е лошо, нали? — попита командир Морисън.

— Нямаме големи шансове. Арсинът ги поразмърда, може и да е унищожил някои от тях. Но за всички няма да ни стигне. Не разполагаме чак с такива запаси.

— Да предположим, че изоставим планетата.

— Ще трябва да поемем риска от пренасянето им с нас в системата.

— Но ако останем тук, ще бъдем погълнати, смлени един по един.

— Бихме могли да доставим още арсин. Или някаква друга отрова. Но заедно с тях ще унищожим и живота на тази планета.

— Щом няма друг начин. Ще трябва да изгорим всичко живо на планетата. Дори ако след това остане само един мъртъв свят.

Те се спогледаха.

— Ще се свържа със Системния монитор — каза командир Морисън. — Смятам да евакуирам целия личен състав, поне това, което е останало от него. Едва след това ще помислим за най-добрия изход от ситуацията. И за почистване на планетата.

— Ще поемете риска да пренесете някой от тях на Земята?

— Могат ли да ни имитират нас? Могат ли да дублират живи същества? По-висши форми на живот?

Хол се замисли.

— Може би не. Изглежда, че се ограничават само с имитация на неорганични обекти.

Командир Морисън се усмихна мрачно.

— Тогава ще трябва да се върнем, без какъвто и да е неорганичен материал. Без дрехи, без обувки, без оръжие, без нищо. НИЩО, разбирате ли!

— Разбирам — Хол изкриви устни в мъчителна гримаса. — Може и да успеем. Ще трябва да обясним на всички. Надявам се, че ще разберат.

— Отнася се за оцеляването им. Мога да им ЗАПОВЯДАМ да го сторят!

— Значи това е единственият ни шанс за измъкване.

* * *

Най-близкият крайцер, достатъчно голям, за да ги побере на борда си, се бе отправил към Земята преди около два часа.

Командир Морисън вдигна глава от екрана на монитора.

— Искат да знаят какво не е наред при нас.

— Нека аз да говоря — Хол се намести пред екрана. Капитанът на крайцера го разглеждаше оттам изпод вежди.

— Аз съм майор Лорънс Хол от изследователската лаборатория.

— Капитан Даниъл Дейвис — капитанът продължаваше да го фиксира безизразно. — Имате някакви проблеми ли, майоре?

Хол облиза устни.

— Бих предпочел да не ви обяснявам, докато не ни приберете на борда си, ако нямате нищо против.

— Защо?

— Защото ще ни помислите за луди. Ще обсъдим въпроса при вас — той се поколеба за миг. — Ще се качим на кораба ви голи.

Капитанът повдигна вежди.

— Голи?

— Точно така!

— Разбирам — очевидно не разбираше.

— Кога ще бъдете тук?

— След около два часа.

— Сега е 13:30 часа местно време. Ще бъдете тук в 15:00?

— Приблизително тогава — съгласи се капитанът.

— Очакваме ви. Не позволявайте на никой от вашите хора да напуска кораба! Отворете само един шлюз. Няма да товарим екипировка. Ще се качим само ние. Веднага след това — излитаме!

Стела Морисън се наклони към екрана.

— Капитане, ще бъде ли възможно... за вашите хора да...

— Можем да използваме дистанционно управление при кацането, така че никой от моите хора да не ви види — успокой я той.

— Благодаря ви — промърмори тя смутено.

— Няма за какво — капитанът отдаде чест. — Ще се видим след два часа, командире.

— Да изведем всички навън — каза Стела Морисън. — Но преди това да свалят дрехите си и да ги оставят тук. Никакви предмети не трябва да влизат в контакт с кораба.

* * *

Лейтенант Френдли прехапа устни.

— Не зная дали ще мога да го направя. Май предпочитам да остана!

— Ще трябва да дойдете!

— Но, майоре...

Хол погледна часовника си.

— 14:50 местно време. Скоро корабът ще бъде тук. Оставете всичко, което носите на себе си, и да се измъкваме!

— Мога ли да взема поне едно нещо?

— Нищо! Дори бластера... На кораба ще ни дадат дрехи. Хайде! Животът ви зависи от това, човече!

Френдли заразкопчава ризата си неохотно.

— Чувствам се ужасно глупаво — измънка той.

Навсякъде из сградата забумтя металическият глас на робота-информатор:

— Всички навън! Всички навън!

— Време ли е вече? — Хол се затича към прозореца и повдигна металните щори. — Не го чух да каца.

В центъра на просторното поле се издигаше строен сив крайцер с корпус, покрит с петна и вдлъбнатини от безбройните метеоритни удари. Сцената сякаш беше замръзнала, нищо не помръдваше, нямаше никакъв признак на живот.

Тълпа от голи мъже и жени се носеше през полето към него.

— Той е там! — Хол се заизмъква от ризата си. — Да вървим!

— Почакайте ме!

— Побързайте! — Хол беше вече готов. Двамата забързаха по коридора. Настигнаха ги други. Всички зашляпаха дружно с боси крака към изхода. Отвън ги обля приятно топла слънчева светлина. От

вратите на всички сгради голи мъже и жени се стичаха мълчаливо към кораба.

— Каква гледка само — извика някой зад тях, — едва ли някога ще я забравя.

— Кой знае — обади се друг.

— Лорънс!

Хол понечи да се обърне.

— Моля ви, не се обръщайте. Продължавайте! Ще вървя след вас.

— Как се чувствате, Стела? — попита Хол, развеселен.

— Необичайно.

— Мислите ли, че си заслужава?

— Предполагам.

— Смятате ли, че ще ни повярват?

— Съмнявам се — отговори тя. — Самата аз не съм наясно.

— Поне ще се измъкнем живи.

— Надявам се.

Хол погледна напред. Хората пред него влизаха през широко отворения шлюз.

— Лорънс... — гласът ѝ трепереше.

— Какво има?

— Страх ме е!

— Страх? — той спря. — Защо?

— Не зная — тя потръпна.

Хора се блъскаха в тях.

— Хайде — започна да я успокоява той, — това е някакъв детински предразсъдък.

Той постави крак на първото стъпало.

— Да се качваме.

— Искам да се върна обратно! — извика тя с паника в гласа.

Хол се засмя.

— Твърде късно е, Стела — задърпа я той нагоре по рампата. Блъсканицата около тях продължаваше. Стигнаха до шлюза. Човекът пред тях потъна вътре. Хол го последва в тъмната вътрешност на кораба. Безшумният мрак го погълна. Стела вървеше след него...

* * *

Точно в 15:00 капитан Даниъл Дейвис се приземи в центъра на полето. По команда от мостика огромният шлюз се отвори с трясък. Дейвис и другите офицери зачакаха нетърпеливо.

— Добре де — запита след малко капитан Дейвис, — къде са?

Офицерите се размърдаха неспокойно.

— Може би нещо не е наред.

— Цялата проклета работа е една мръсна шега! — изрева капитанът.

Те чакаха и чакаха.

Но никой не дойде.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.